

hydda, i hvilken den lefvande bott. Efterbildningen är naiv och ofullkomlig, det är sannt. Men den har tillkommit i en tid, som var människoslägtets barndomsålder. Ännu i våra dagar se vi barnen under deras lekar uppföra liknande hyddor af småstenar.

* * *

Den grafform, som vi kalla dös, — hvilken väl i det stora hela kan betraktas såsom bildande den äldsta af de fyra här ofvan omtalade orientaliska grupperna, — har tidigt kommit till Europa, tidigare än någon af de andra tre.

Jag skall nu söka visa, på hvilken väg denna graf-form utbredd sig till Europa, till hvilka länder i vår verldsdel den kommit, och vid hvilken tid detta inträffat.

Såsom vi redan sett, begagnas ofta uttrycken dös eller dolmen om flera olika slag af megalithiska grafvar. Här är emellertid nu endast fråga om fristående dösar, utan gång.

Med afseende på kammaren kunna tre hufvudtyper af sådana dösar urskiljas.

Den ena har en af tjocka stenblock bygd kammare, hvilkens grundplan närmar sig en rundel eller regulier månghörning (ofta 5-hörning eller kvadrat), och hvilken är täckt af ett enda, vanligen mycket stort och tjockt, på undersidan slätt, men på öfversidan kullrigt stenblock.

Den andra har nästan kvadratisk kammare, hvilken är bygd af tunnare hållar och täckt af en sådan.

Den tredje har aflångt firsidig kammare, hvilken är täckt af flera stenar.

Allt visar, att den första typen är den äldsta.

Då vi nu skola söka göra oss en föreställning om, huru stendösen utbredd sig öfver Europa¹, vore det visser-

¹ Kartor öfver utbredningen af »dolmens» såväl inom som utom Europa hafva offentliggjorts både af Bonstetten i *Essai sur*